

Α.Γ.

ΑΡΙΘΜΟΣ:2165/2011

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές,

Παναγιώτη Κατσιρούμπα, Πρόεδρο Εφετών, Άννα Πελεκούδα, και Παύλο Χριστιά, Εισηγητή, Εφέτες, και την Γραμματέα Βικτωρία Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 30 Σεπτεμβρίου 2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α΄ ΕΦΕΣΗ

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ανώνυμης εταιρίας υπό την επωνυμία «
», που εδρεύει στην
(οδός) και όπως εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Σμαρώς Τιμίνη ().

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

, κατοίκου

, ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Πηγής Κωνσταντίνου του Δ.Σ. Αθηνών.

Β' ΕΦΕΣΗ

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Του νπδδ

με την επωνυμία «

», που εδρεύει στη

και εκπροσωπείται

νόμιμα, ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου
δικηγόρου του Γεωργίου Βαναρούδη ().

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

, κατοίκου

, ο οποίος παραστάθηκε

δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Πηγής
Κωνσταντίνου του Δ.Σ. Αθηνών.

Ο ενάγων με αγωγή του (αριθμός
έκθεσης κατάθεσης 24427/2008), ενώπιον του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζητούσε
ό,τι ανέφερε σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την
υπ' αριθμ. 35004/2009 οριστική απόφασή του με την
οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της
απόφασης αυτής παραπονούνται οι διάδικοι με τις
υπ' αριθμ. α) 372/27-01-2010 και β) 2094/07-06-2010
αντίστοιχα εφέσεις τους, ενώπιον του Δικαστηρίου
τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά

της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων στην
υπό στοιχείο Α' και Β' έφεση παραστάθηκαν στο
ακροατήριο και αναφέρθηκαν στις έγγραφες
προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι κρινόμενες, υπ' αριθμ. καταθέσεως
372/2010 και 2094/2010 εφέσεις κατά της υπ'
αριθμ. 35004/2009 οριστικής απόφασης του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που
εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, κατά την
τακτική διαδικασία, ασκήθηκαν νομοτύπως και
εμπροθέσμως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων
495, 511, 513, 516, 518 και 520 του ΚΠολΔ.
Επομένως πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να
εξεταστούν, συνεκδικαζόμενες, λόγω της προδήλου
συναφείας τους και γιατί έτσι διευκολύνεται και
επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται
μείωση εξόδων (άρθρα 246 και 524 παρ. 1 του
ΚΠολΔ), ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των
λόγων τους, κατά την αυτή διαδικασία, με την
οποία εκδόθηκε η προσβαλλομένη απόφαση (άρθρο
533 παρ. 1 του ΚΠολΔ).

Από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2
του Ν. 2121/1993 ``Πνευματική ιδιοκτησία,

συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα
συνάγεται ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα
λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με
οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις,
προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία,
εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της
γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ. 1 του Ν.
2121/1993), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η
``πρωτοτυπία``, η έννοια της οποίας δεν
προσδιορίζεται γενικά από το νόμο, είναι, κατά
τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας που
επικρατεί στη νομολογία, η κρίση ότι κάτω από
παρόμοιες συνθήκες και με τους αυτούς στόχους
κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική
πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να
δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μία
ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο
``δημιουργικού ύφους``, έτσι ώστε να ξεχωρίζει
και να διαφοροποιείται από τα έργα της
καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα
(Α.Π. 537/2010 ΕΕμπΔ 2011 . 469, Γεω. Κουμάντος,
Πνευματική ιδιοκτησία, έκδ. 1995, σελ. 98 επ.,
Διον. Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη δικαιώματα του Ν.
2121/1993 κ.λ.π. σελ. 22 επ., Μιχ-Θεοδ. Μαρίνος,
Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής

ΑΠΕΛΕΓΧΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ

ιδιοκτησίας κ.λ.π. στην Ελλάδα 1994 σελ. 1441 και ιδία σελ. 1443). Στο άρθρο 2 παρ. 1 του ανωτέρω νόμου απαριθμούνται ενδεικτικώς τα πνευματικά δημιουργήματα, τα οποία, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας, με πρώτα τα ``γραπτά κείμενα``. Στην ενδεικτική απαρίθμηση αναφέρονται επίσης ``τα έργα των εικαστικών τεχνών, στα οποία περιλαμβάνονται τα σχέδια, . . . οι φωτογραφίες, . . . οι εικονογραφήσεις``. Εξ άλλου, για τις περιπτώσεις που υπάρχει πλειονότητα δημιουργών, το άρθρο 7 του άνω νόμου προβλέπει ορισμένους κανόνες, βάσει των οποίων προσδιορίζεται το υποκείμενο του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, διαχωρίζοντας τα πνευματικά έργα σε τοιαύτα συνεργασίας, συλλογικά και σύνθετα. Έργα συνεργασίας θεωρούνται, κατά την παρ. 1 του άρθρου αυτού, όσα έχουν δημιουργηθεί με την άμεση σύμπραξη δύο ή περισσότερων δημιουργών, δηλονότι με ενότητα προσπάθειας, κατευθυνομένης στη δημιουργία ενιαίου έργου, ενώ σύνθετα, κατά την παρ. 3 του ιδίου άρθρου, θεωρούνται τα απαρτιζόμενα από τμήματα που έχουν δημιουργηθεί χωριστά. Συλλογικά δε έργα θεωρούνται, κατά την παρ. 2

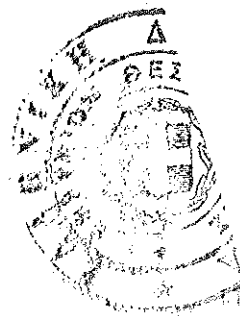
του αυτού άρθρου, όσα έχουν δημιουργηθεί με τις αυτοτελείς συμβολές περισσότερων δημιουργών, κάτω όμως από την πνευματική διεύθυνση και τη συντονιστική καθοδήγηση ενός, ο οποίος επιλέγει, κατατάσσει, διαστρώνει και διαρθρώνει το όλο υλικό κατά τρόπο που το τελικό αποτέλεσμα να καθιστά το συλλογικό έργο ποιοτικά διαφορετικό από το άθροισμα των μερών του. Στην περίπτωση αυτή πρωτογενής δικαιούχος της πνευματικής ιδιοκτησίας στο συλλογικό έργο, ως όλο, γίνεται το φυσικό πρόσωπο που διήθυνε και συντόνισε τη δημιουργία του, οι δε δημιουργοί των επί μέρους συμβολών γίνονται δικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας ο καθένας στη συμβολή που έχει δημιουργήσει και ασκούν το δικαίωμά τους εφόσον η συμβολή αυτή είναι δεκτική χωριστής εκμεταλλεύσεως (Α.Π. 1146/2009 ΝΟΜΟΣ, Κουμάντος, ό.π., σελ. 136, 157, 158, Καλλινίκου, ό.π., σελ. 42 επ.). Δεν είναι όμως συνεργάτες, ούτε δημιουργοί επί μέρους συμβολών και, συνεπώς, δεν αποκτούν δικαίωμα επί του έργου τα πρόσωπα που παρέχουν στο δημιουργό κάποιες ιδέες χρήσιμες ως πηγή εμπνεύσεώς του ή αυτά που η εισφορά τους είναι βοηθητική, χωρίς πρωτοβουλία στον πνευματικό τομέα. Περαιτέρω, το άρθρο 1 του άνω

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΙΣΠΡΑΞΗ

νόμου προβλέπει ρητώς ότι η πνευματική ιδιοκτησία περιλαμβάνει δύο δικαιώματα, το ηθικό και το περιουσιακό. Τα δικαιώματα αυτά χαρακτηρίζονται από το νόμο ως αποκλειστικά και απόλυτα και περιλαμβάνουν τις εξουσίες που απαριθμούνται ενδεικτικώς στα άρθρα 3 και 4 του ιδίου νόμου. Διαρκούν καθ' όλη τη ζωή του δημιουργού και 70 χρόνια μετά το θάνατό του (άρθρ. 29 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρ. 8 παρ. 5 του ν. 2557/1997). Το ηθικό δικαίωμα έχει προσωπικό χαρακτήρα και αποσκοπεί στην προστασία του προσωπικού δεσμού του δημιουργού με το έργο του. Είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων και μόνο μετά το θάνατο του δημιουργού περιέρχεται στους κληρονόμους του (άρθρα 4 παρ. 3 και 12 του Ν. 2121/1993), χωρίς να αποκλείονται συμβατικοί περιορισμοί του και, ειδικότερα, συμφωνίες με τις οποίες περιορίζεται η άσκησή του, όπως η ανοχή πράξεων που αποτελούν τρόπο ασκήσεώς του ή ορισμένων εξουσιών που πηγάζουν από αυτό, ενώ ο πυρήνας του δικαιώματος αυτού παραμένει πάντα απαραβίαστος. Στο περιεχόμενο του ηθικού δικαιώματος περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η εξουσία δημοσιεύσεως και η εξουσία αναγνώρισεως

της πατρότητος (άρθρα 4 παρ. 1 στοιχ. α' και β' αντιστοίχως του άνω νόμου). Η πρώτη επιτρέπει στο δημιουργό ν' αποφασίσει αν το έργο του θα δημοσιευθεί, καθώς και για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο με τον οποίο αυτό θα γίνει προσιτό στο κοινό. Η εξουσία αυτή δεν εξαντλείται με την πρώτη δημοσίευση του έργου. Η δημοσίευση του (ολοκληρωμένου) έργου μπορεί να γίνει μετά από σύμβαση ή με τη συναίνεση του δημιουργού και από τρίτο πρόσωπο (π.χ. εκδότη), χωρίς να θίγονται οι λοιπές εξουσίες του ηθικού δικαιώματος (Κουμάντος, ό.π., σελ. 234, 239, Καλλινίκου, ό.π., σελ. 15, 17, 50 επ., 89). Η δεύτερη αναλύεται σε δύο ειδικότερες εξουσίες: α) την εξουσία της ουσιαστικής αναγνώρισεως του γεγονότος ότι ο δικαιούχος είναι δημιουργός του έργου και β) στην εξουσία ν' απαιτεί τη μνεία του ονόματός του πάνω σε κάθε αντίτυπο του έργου και σε κάθε δημόσια χρήση. Σε περίπτωση προσβολής των ηθικών εξουσιών που παρέχει το δικαίωμα, ο δικαιούχος μπορεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 1 και 2 του Ν. 2121/1993 (και χωρίς επικουρική εφαρμογή των άρθρων 57 και 60 του Α.Κ.) να ζητήσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της

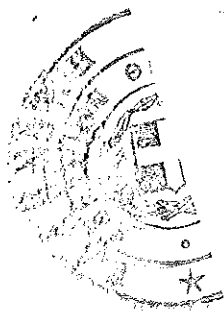

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕ
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον, εφόσον δε η προσβολή έγινε υπαιτίως, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, επικαλούμενος και αποδεικνύοντας στην περίπτωση αυτή: α) το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, β) την πράξη προσβολής των ηθικών εξουσιών, γ) την υπαιτιότητα του δράστη και δ) την έκταση της ηθικής ζημίας η οποία είναι ανάλογη προς τη βαρύτητα της προσβολής. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά το Ν. 2121/1993, το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το δικαίωμα της προσωπικότητας, η δε προσβολή του δεν αποτελεί πλέον και προσβολή αυτής. Συνεπώς, δεν είναι δυνατή η επικουρική εφαρμογή του άρθρου 57 του Α.Κ. σε προσβολή ηθικού δικαιώματος, χωρίς ν' αποκλείεται η παράλληλη άσκηση απαιτήσεων από τη διάταξη αυτή, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της, δηλαδή στις περιπτώσεις όπου δεν συντρέχει προσβολή του ηθικού δικαιώματος αλλά μόνο της προσωπικότητας (ΕφΑθ 8138/2000 ΝΟΜΟΣ, Καλλινίκου, ο.π., σελ. 16, 43, Μαρίνος, ό.π., σελ. 1445 IV αριθ. 2). Εξάλλου, το περιουσιακό δικαίωμα, που έχει οικονομική αξία και είναι δεκτικό εκμεταλλεύσεως, εξασφαλίζει στο

δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευθεί το έργο του αποκομίζοντας από αυτό οικονομικά ωφελήματα. Το άρθρο 3 του Ν. 2121/1993 απαριθμεί ενδεικτικώς τις εξουσίες που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα και αντιστοιχούν στους βασικότερους τρόπους εκμεταλλεύσεως του έργου. Αναγνωρίζει στο δημιουργό, μεταξύ άλλων, τις εξουσίες να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την εγγραφή του έργου, δηλαδή την πρώτη υλική ενσωμάτωσή του πάνω σε κάποιο υλικό φορέα που αποτελεί τη βάση για την αναπαραγωγή του σε ένα ή περισσότερα αντίτυπα, με προορισμό συνήθως τη δημόσια χρήση, β) την αναπαραγωγή του έργου, δηλαδή την παραγωγή νέων υλικών υποστρωμάτων (αντιτύπων), όπου επαναλαμβάνεται η αρχική ενσωμάτωση του έργου και η οποία μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε μέσο (μηχανικά, ηλεκτρονικά, με μέσα της εκδοτικής τεχνικής, όπως φωτοτύπηση, φωτοσύνθεση κ.λ.π.) και γ) τη θέση του έργου σε κυκλοφορία, εξουσία που περιλαμβάνει τις πράξεις με τις οποίες το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό (κυρίως διάδοση και διανομή) και υλοποιείται, εκτός άλλων, με τη μεταβίβαση (λόγω πώλησεως ή δωρεάς) της κυριότητας του υλικού φορέα ενσωματώσεως του έργου (πρωτοτύπου ή αντιτύπων),

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΙΚΟΓΕΝΗΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

η οποία όμως (μεταβίβαση της κυριότητας) δεν επιφέρει μεταβίβαση καμίας από τις εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος (άρθρο 17 του άνω νόμου), εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία με το δημιουργό (Α.Π. 1493/2009 ΧρΙδΑ 2010 . 568, Κουμάντος, ό.π. σελ. 207, 208, 210, Καλλινίκου, ό.π. σελ. 61, 62, 65 επ.). Περαιτέρω, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 12 και 19 του ως άνω νόμου, το περιουσιακό δικαίωμα μπορεί να μεταβιβασθεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου, ενώ το ηθικό δικαίωμα είναι αμεταβίβαστο μεταξύ ζώντων. Η διάταξη του άρθρου 16 όμως επιτρέπει συμφωνίες, με τις οποίες περιορίζεται η άσκηση του ηθικού δικαιώματος, όπως η ανοχή πράξεων που αποτελούν τρόπο ασκήσεως αυτού ή ορισμένων εξουσιών που πηγάζουν από αυτό, ενώ ο πυρήνας του δικαιώματος αυτού παραμένει πάντα απαραβίαστος. Οι δικαιοπραξίες δε που αφορούν είτε στη μεταβίβαση εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα και την ανάθεση ή την άδεια εκμεταλλεύσεως του έργου, είτε στην άσκηση του ηθικού δικαιώματος, είναι, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη του άρθρου 14, άκυρες αν δεν καταρτιστούν εγγράφως. Την ακυρότητα αυτή μπορεί να επικαλεσθεί μόνον ο πνευματικός

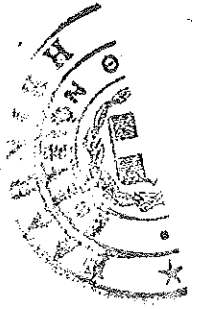

δημιουργός (Εφθεσσ 1929/2007 Αρμ 2008 . 216,
Καλλινίκου, ό.π. σελ. 89). Ως δημιουργός του
έργου τεκμαίρεται, κατ' αρχάς, το πρόσωπο του
οποίου το όνομα εμφανίζεται πάνω στον υλικό
φορέα του έργου κατά τον συνήθη τρόπο. Για τα
συλλογικά έργα δικαιούχος της πνευματικής
ιδιοκτησίας είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο του
οποίου το όνομα ή η επωνυμία εμφανίζεται πάνω
στον υλικό φορέα κατά τον τρόπο που συνήθως
χρησιμοποιείται για την ένδειξη του δικαιούχου.
Το τεκμήριο αυτό διευκολύνει την απόδειξη της
ιδιότητας του δημιουργού και είναι δεκτικό
ανταποδείξεως (Κουμάντος, ό.π., σελ. 178). Εδώ
να σημειωθεί ότι δικαιώματα πνευματικής
ιδιοκτησίας δεν μπορεί ν' αποκτήσει πρωτογενώς
το πρόσωπο που συνέπραξε στη δημιουργία του
έργου με την οικονομική και μόνο συμβολή του,
όπως όταν το έργο δημιουργήθηκε στα πλαίσια
παραγγελίας, που στηρίζεται σε σύμβαση έργου ή
εντολής. Ο παραγγέλλων μόνο δευτερογενώς
δικαιούχος μπορεί να γίνει με μεταβίβαση, κατά
τους προαναφερθέντες όρους, των σχετικών
εξουσιών από εκείνον που δέχθηκε και εκτέλεσε
την παραγγελία και ο οποίος είναι ο πραγματικός
δημιουργός του έργου, εκτός αν υπάρχει περίπτωση

ΑΠΟΡΡΗΚΤΟ
ΕΠΙΣΗΜΕ

δημιουργίας ή αν την πρωτοβουλία στον
πνευματικό τομέα είχε αποκλειστικά ο παραγγέλλων
(ΕφΑΘ 2864/2007 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσσ 1929/2007 Αρμ
2008 . 216, Κουμάντος, ό.π., σελ. 159, 163,
167). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 65
παρ. 2 του, ως άνω, νόμου, σε κάθε περίπτωση
προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ο
δημιουργός μπορεί ν' αξιώσει την αναγνώριση του
δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την
παράλειψή της στο μέλλον, ενώ σε περίπτωση που η
προσβολή είναι υπαίτια, κατά τους όρους του
άρθρου 330 του Α.Κ., κατά την οποία απαιτείται
δόλος ή αμέλεια του υποχρέου, ο προσβολέας
υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία δεν μπορεί να
είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που
συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος
της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς την άδεια ο
υπόχρεος. Σημειώνεται ότι η προσβολή του
απολύτου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας
αποτελεί πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται
υπαιτίως, συνιστά και αδικοπραξία, επειδή ενέχει
αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική
εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή το γεγονός της
επεμβάσεως δημιουργεί και την παράνομη πράξη
κατά την ειδική διάταξη του προμνησθέντος

άρθρου. Για το λόγο αυτό ο ενάγων - δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδειά του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσεως του παρανόμου, αφού η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο, αλλά ο εναγόμενος - προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής (επικαλούμενος λ.χ. τη συναίνεση του δικαιούχου), θα πρέπει να ισχυριστεί κατ' ένσταση και να αποδείξει τα γεγονότα που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (Α.Π. 1493/2009 ΧρΙδΔ 2010 . 568, ΕφΑΘ 4793/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσσ 1031/2008 ΕπισκεΔ 2008 . 872). Τέλος, κατά τη διάταξη της τρίτης παραγράφου του ανωτέρω άρθρου ``αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υποχρέου ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου συγγενικού δικαιώματος προβλεπόμενης στα άρθρα 46 έως 48 και 51 του παρόντος νόμου χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή``.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

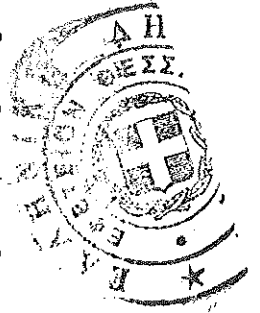

Οι ανωτέρω αστικές κυρώσεις έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του Α.Κ., οι οποίες μόνο συμπληρωματικώς θα τύχουν εφαρμογής, η δε αξίωση του αδικαιολόγητου πλουτισμού επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικώς, για την περίπτωση απορρίψεως της κυρίας βάσεως της αγωγής, ήτοι για την περίπτωση κατά την οποία δεν θ' αποδειχθεί υπαιτιότητα του προσβολέα, ο οποίος παρά ταύτα έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου (Α.Π. 1493/2009 ΧρΙδΑ 2010 . 568, ΕφΑΘ 2889/2010 ΝΟΜΟΣ, Μαρίνος, ό.π. σελ. 1447). Στην προκειμένη περίπτωση, με την από 10 - 6 - 2008 και υπ' αριθμ. καταθέσεως 24427/2008 αγωγή του ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου ο ενάγων - ήδη εφεσίβλητος εξέθετε ότι έχοντας, ως αρχιτέκτων

διατελέσει σύμβουλος του Διοικητικού Συμβουλίου του

και θέλοντας, μετά την ολοκλήρωση της θητείας του, να καταγράψει το έργο του ιδίου και των συνεργατών του, που θα τεκμηριώνει τους μετασχηματισμούς που επήλθαν στο αστικό τοπίο της , μέσω του

σχεδιασμού και υλοποίησεως των αρχιτεκτονικών παρεμβάσεων που πραγματοποιήθηκαν, έλαβε την πρωτοβουλία δημιουργίας συλλογικού συγγραφικού έργου, αποτελουμένου από αυτοτελείς συμβολές περισσοτέρων δημιουργών, που ενώθηκαν υπό το συντονισμό και την επιστημονική διεύθυνση του ιδίου, που υπήρξε και ο συγγραφέας του συντριπτικά μεγαλύτερου μέρους των κειμένων του, σε ενιαίο έργο, που διακρίνεται από έντονη πρωτοτυπία, που εντοπίζεται στον τίτλο του, τη θεματική του, τα κατ' ιδία κείμενα και το φωτογραφικό υλικό που εμπεριέχονται σ' αυτό, αλλά και στον τρόπο διαμορφώσεώς του, δηλαδή στο συνδυασμό των κειμένων με το φωτογραφικό υλικό, ώστε συνολικά να προκύπτει ένα πρωτότυπο έργο, απογραφικού και ερευνητικού χαρακτήρα. Εξέθετε, περαιτέρω, ότι ο διευθύνων σύμβουλος του άνω οργανισμού πρότεινε να λάβει το έργο τη μορφή βιβλίου, που θα μπορούσε να εκδοθεί σε πολυτελή μορφή και σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, μέρος των οποίων θα διατηρείτο στο αρχείο του οργανισμού και τα υπόλοιπα θα διανέμοντο παρ' αυτού υπό μορφή αναμνηστικού δώρου, πρόταση που ο ίδιος αποδέχθηκε, οπότε ο προαναφερόμενος οργανισμός, και προκειμένου ν' αποκτήσει το

δικαίωμα χρήσεως του έργου για τον
προαναφερόμενο, αποκλειστικά, σκοπό,
χρηματοδότησε την προσπάθειά του αυτή με το
ποσόν των 4.425.000 δραχμών. Εξέθετε, τέλος, ότι
ενώ είχε, το έτος 2001, ολοκληρωθεί το άνω έργο,
υπό τον τίτλο ``

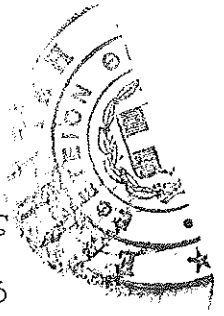
και το πρωτότυπό του
παραδόθηκε στον άνω Οργανισμό, προκειμένου να
χωρήσει η προς τον προαναφερθέντα σκοπό έκδοσή
του, τυχαίως πληροφορήθηκε, μετά πενταετία
περίπου και δη περί τα τέλη του έτους 2006, ότι
το πόνημά του, ανατυπωθέν, κυκλοφορούσε στο
εμπόριο αλλά και διετίθετο ως πανεπιστημιακό
σύγγραμμα σε πανεπιστημιακές σχολές της Χώρας,
μετά δε έρευνα που πραγματοποίησε, διαπίστωσε
ότι η έκδοσή του είχε πραγματοποιηθεί από την
εναγομένη εκδοτική εταιρεία, που προχωρούσε και
στην, δια της διανομής του, εμπορική του
εκμετάλλευση και η οποία είχε συμβληθεί προς
τούτο με τον φερόμενο να κατέχει τα πνευματικά
δικαιώματα του έργου εναγόμενο

εντελώς διάφορο του, υπό τη νομική μορφή του

λειτουργήσαντος,

και έναντι καταβολής

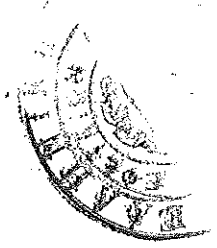
προς αυτόν ανταλλάγματος, ορισθέντος σε ποσοστό 35% επί της αξίας των πωλουμένων βιβλίων, προς τον οποίο όμως εναγόμενο οργανισμό ο ίδιος, ως πνευματικός δημιουργός του έργου, ουδέποτε είχε εκχωρήσει την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων του αυτών. Ισχυριζόμενος, μετά ταύτα, ο ενάγων ότι δια των κατά τα άνω, εν συμπράξει, ενεργειών τους οι εναγόμενοι προσέβαλαν τα ηθικά και περιουσιακά του δίκαια επί του άνω πνευματικού του δημιουργήματος και μάλιστα υπαιτίως, αφού ο μεν εναγόμενος Οργανισμός οικειοποιήθηκε δολίως, δηλονότι εν γνώσει της ανυπαρξίας τοιούτου δικαιώματός του, άλλως εκ βαρείας αμελείας των νομίμων εκπροσώπων του, τα πνευματικά επί του έργου αυτού δικαιώματά του, η δε εναγομένη εκδοτική εταιρεία προχώρησε στην έκδοση και εμπορική εκμετάλλευσή του εν γνώσει του γεγονότος ότι ο αντισυμβαλλόμενός της δεν είχε αποκτήσει ποτέ τα δικαιώματα αυτά, άλλως αγνοούσε τούτο από βαρεία αμέλεια της, αφού παρέλειψε να επιδείξει την απαιτούμενη στις συναλλαγές επιμέλεια, την οποία, ως και εκ της φύσεως της επαγγελματικής δραστηριοποίησής της,

Φ

όφειλε και ήταν σε θέση να επιδείξει προς διακρίβωση του αληθούς δημιουργού και δικαιούχου των επί του ενδίκου έργου πνευματικών δικαιωμάτων, ζήτησε, μετά περιορισμό και των καταψηφιστικών αιτημάτων του σε αναγνωριστικά, ν' αναγνωρισθεί, κατ' αρχάς, το δικαίωμά του ως δημιουργού του ενδίκου πνευματικού έργου, η ύπαρξη, κατ' ακολουθίαν των, ως άνω, ενεργειών των αντιδίκων του, προσβολής του επί του έργου αυτού περιουσιακού του δικαιώματος, καθώς και η υποχρέωση αυτών να άρουν την προσβολή αυτή και να την παραλείπουν στο μέλλον επ' απειλή χρηματικής ποινής. Ισχυριζόμενος, περαιτέρω, ότι διατέθηκαν προς το καταναλωτικό κοινό χίλια (1.000) κλεψίτυπα του ενδίκου πνευματικού δημιουργήματός του, η λιανική τιμή πώλησεως εκάστου των οποίων ορίσθηκε στο ποσόν των 65,81 ευρώ, ενώ το σύνηθες, με βάση τα οικεία συναλλακτικά ήθη για το συγκεκριμένο είδος εκμεταλλεύσεως, ποσοστό αμοιβής του πνευματικού δημιουργού ανέρχεται σε 35% επί των πωλήσεων, το οποίο, άλλωστε, και συμφωνήθηκε μεταξύ των αντιδίκων του ως αμοιβή του εναγομένου οργανισμού για την από πλευράς της εναγομένης εκδοτικής εταιρείας εκμετάλλευση των φερομένων

να κατέχει ο αντισυμβαλλόμενός της πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου, ζήτησε ν' αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να του καταβάλουν, σε ολόκληρο, ως αποζημίωση το ποσόν των 46.067 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο διπλάσιο της συνήθως, με βάση τα κατά τα άνω στοιχεία, καταβαλλομένης αμοιβής για το είδος της εν προκειμένω εκμεταλλεύσεως, στην οποία άνευ αδείας του ιδίου, ως πνευματικού δημιουργού, προχώρησαν οι αντίδικοί του, καθώς και το ποσόν των 5.000 ευρώ, ως χρηματική του ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από την παράνομη και συνάμα αδικοπρακτική σε βάρος του συμπεριφορά τους, με το νόμιμο τόκο από της επιδόσεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Επικουρικά, και για την περίπτωση που ήθελε κριθεί ότι δεν συνέτρεξε υπαιτιότητα των εναγομένων στην προσβολή του περιουσιακού του δικαιώματος επί του ενδίκου έργου, ζήτησε ν' αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να του καταβάλουν, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση, το ποσόν των 23.033,50 ευρώ, κατά το οποίο, προκύπτουν με βάση τα προαναφερθέντα στοιχεία, κατέστησαν πλουσιότεροι σε βάρος του από την άνευ αδείας

ΕΠΙΛΟΓΗ

του κερδοφόρα εκμετάλλευση του ενδίκου πνευματικού του δημιουργήματος. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του έκανε δεκτή κατά ένα μέρος την αγωγή ως προς την κυρία βάση της, αναγνώρισε τον ενάγοντα ως μόνο και αποκλειστικό δικαιούχο του προαναφερομένου πνευματικού έργου και ότι το επ' αυτού περιουσιακό του δικαίωμα προσβλήθηκε υπαιτίως από τους εναγομένους, αναγνώρισε την υποχρέωση των τελευταίων να άρουν την επελθούσα δια της οικειοποίησεως των πνευματικών δικαιωμάτων του ενάγοντος επί του έργου προσβολή και να παραλείπουν ταύτην στο μέλλον και, τέλος, αναγνώρισε ότι οι εναγόμενοι είναι υπόχρεοι να καταβάλουν, σε ολόκληρο, στον ενάγοντα το ποσόν των 40.600 ευρώ ως αποζημίωσή του για την προσβολή του περιουσιακού του δικαιώματος στο ένδικο έργο, καθώς και το ποσόν των 3.000 ευρώ ως χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης και συνολικά το ποσόν των 43.600 ευρώ, νομιμοτόκως από της κοινοποίησεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονούνται με τις υπό κρίση αυτοτελείς εφέσεις τους οι εναγόμενοι, επιδιώκοντας, για τους λόγους που αναφέρονται στα εφετήρια

δικόγραφα και οι οποίοι συνιστούν αιτιάσεις για
εσφαλμένη, παρά του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου,
εφαρμογή του νόμου και κακή από μέρους του
εκτίμηση των αποδείξεων, την εξαφάνισή της, επί
τω τέλει όπως απορριφθεί στο σύνολό της η
ένδικη αγωγή.-

Όπως προαναφέρθηκε, ο πνευματικός
δημιουργός που προσβάλλεται παρανόμως στο επί
του έργου του περιουσιακό δικαίωμα, δικαιούται
αποζημιώσεως, η οποία, σύμφωνα με τους ορισμούς
των παρ. 2 και 3 του άρθρου 65 του Ν. 2121/1993,
δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της
αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για
το είδος της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς
άδεια ο υπόχρεος. Εξ άλλου, σύμφωνα με τη
διάταξη του άρθρου 33 παρ. 1 του ιδίου, ως άνω,
νόμου, όταν το πνευματικό δημιούργημα είναι
έντυπη έκδοση, η αμοιβή που οφείλει να
καταβάλλει ο εκδότης στο δημιουργό για την
αναπαραγωγή και τη διανομή του έργου ή αντιτύπων
του, συμφωνείται σε ορισμένο ποσοστό επί της
λιανικής τιμής όλων των πωλουμένων αντιτύπων. Εκ
του συνδυασμού των ρυθμίσεων αυτών προκύπτει
ότι, όταν πνευματικός δημιουργός εντύπου
εκδόσεως ενάγει τον υπαίτιο προσβολής του επί

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Δ

του δημιουργήματός του περιουσιακού δικαιώματος, αρκεί, για τον προσδιορισμό του ύψους της αιτουμένης αποζημιώσεως, να επικαλεσθεί, για την πληρότητα του αγωγικού του δικογράφου, τον αριθμό των κλεψιτύπων αντιτύπων του έργου του που εκδόθηκαν και κυκλοφόρησαν από τον υπόχρεο, τη λιανική τιμή πώλησεως ενός εκάστου και το ποσοστό αμοιβής που συνήθως, κατά τους όρους της προμνησθείσης διατάξεως και εν όψει του είδους και της φύσεως του έργου, καταβάλλεται στο δημιουργό, είναι δε αδιάφορο αν τα στοιχεία αυτά ανταποκρίνονται ή όχι στα πράγματα, αφού τούτο δεν αφορά το ορισμένο της αγωγής, αλλά την ουσιαστική παραδοχή του συναφούς αιτήματος, που θα κριθεί από τις αποδείξεις. Εν όψει τούτων και του προπαρατεθέντος περιεχομένου του δικογράφου της ενδίκου αγωγής, στο οποίο γίνεται, για τον προσδιορισμό της αιτηθείσης από τον ενάγοντα αποζημιώσεως, πλήρης αναφορά των προαναφερομένων, και αναγκαίων για την πληρότητά του, στοιχείων, ορθώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε αυτή, με την εκκαλουμένη απόφασή του, ορισμένη και ως προς το κεφάλαιό της αυτό, απορρίπτοντας την περί αοριστίας ένσταση του εναγομένου Οργανισμού και, συνεπώς, ο πρώτος

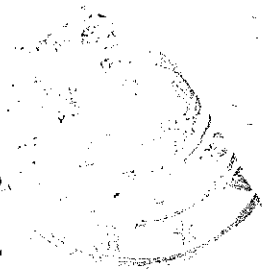

λόγος της εφέσεως του τελευταίου, με τον οποίο επαναφέρεται η ένστασή του αυτή, υπό την επίκληση εσφαλμένης, παρά του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, εφαρμογής του νόμου, για το λόγο ότι ο προσδιορισμός των κλεψιτύπων στο αγωγικό δικόγραφο υπήρξε αυθαίρετος και αναληθής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Εξ άλλου, με βάση το προπαρατεθέν περιεχόμενο της ενδίκου αγωγής, το δικόγραφό της περιέχει πάντα τ' απαιτούμενα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 118 και 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ, στοιχεία για τη θεμελίωση των αγωγικών απαιτήσεων έναντι αμφοτέρων των εναγομένων και, ειδικότερα, του εναγομένου εκδοτικού οίκου και δη το πραγματικό περιστατικό της δημιουργίας του ενδίκου έργου από τον ενάγοντα, την ταυτότητα του έργου αυτού με το έργο που εξέδωσε και κυκλοφόρησε, με τη σύμπραξη του συνεναγομένου του Οργανισμού, η εναγομένη εκδοτική εταιρεία, την προσβολή των δικαιωμάτων του ενάγοντος δημιουργού επί του έργου αυτού παρά των εναγομένων με την υπαίτια και χωρίς δικαίωμα έκδοση και κυκλοφορία του, τον αιτιώδη σύνδεσμο αυτής με τη ζημία και την ηθική του βλάβη και τον ακριβή προσδιορισμό των χρηματικών και λοιπών αιτημάτων του (πρβλ. Α.Π. 1493/2009

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΧρΙΔΔ 2010 . 568, ΕφαΘ 2889/2010 ΝΟΜΟΣ). Εν όψει τούτων το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε, με την εκκαλουμένη απόφασή του, ορισμένη την αγωγή, δεν έσφαλε περί την εφαρμογή του νόμου, όπως αβασίμως η εκκαλούσα εκδοτική εταιρεία υποστηρίζει με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου της εφέσεώς της, ο οποίος τυγχάνει, μετά ταύτα, απορριπτέος. Περαιτέρω, σε περίπτωση που η υπαίτια προσβολή πνευματικού έργου εχώρησε με τη σύμπραξη περισσότερων, οι οποίοι, κατά τον κανόνα του άρθρου 926 του Α.Κ., ευθύνονται σε ολόκληρο προς αποζημίωση του πνευματικού δημιουργού, είναι προδήλως αδιάφορες, για την παραδεκτή ενάσκηση του τοιούτου δικαιώματος του τελευταίου, οι εσωτερικές σχέσεις των περισσότερων υποχρέων και οι οικονομικές αυτών συναλλαγές, από τις οποίες και δεν μπορεί ποσώς να εξαρτηθεί η ικανοποίησή του, ιδία εν όψει και του γεγονότος ότι η συναφής προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 63 του Ν. 2121/1993 λειτουργεί, εν όψει του προπαρατεθέντος περιεχομένου της, κατά το οποίο η εκεί προβλεπομένη αποζημίωση ορίζεται σε ύψος διπλάσιο της απωλεσθείσης για το δημιουργό συνήθους αμοιβής, όχι μόνο αποζημιωτικά για το

δικαιούχο δημιουργό, αλλά και κυρωτικά για τον
προσβολέα υπόχρεο. Εν όψει τούτων, ο ισχυρισμός
της εναγομένης εκδοτικής εταιρείας ότι δεν
νομιμοποιείται παθητικά ως προς το αποζημιωτικό
σκέλος της ενδίκου αγωγής και ότι ο ενάγων θα
έπρεπε, για τη διεκδίκηση της απωλεσθείσης
αμοιβής του, να στραφεί μόνο κατά του ομοδίκου
της Οργανισμού, ο οποίος ήδη έλαβε παρ' αυτής,
ως φερόμενος κύριος των πνευματικών δικαιωμάτων
του ενδίκου έργου, το σύνολο της συμφωνηθείσης
μεταξύ τους αμοιβής, πράγμα που και ο ενάγων
αποδέχεται στην αγωγή του, είναι απορριπτέος ως
αβάσιμος, αφού, όπως προαναφέρθηκε, οι
εσωτερικές σχέσεις και συναλλαγές των εναγομένων
είναι αδιάφορες και δεν επηρεάζουν ποσώς το
δικαίωμα του ενάγοντος δημιουργού να στραφεί
κατ' αμφοτέρων για την ικανοποίηση του προς
αποζημίωσή του δικαιώματος από την επικαλουμένη,
χωρήσασα με σύμπραξή τους, προσβολή του
περιουσιακού του δικαιώματος επί του ενδίκου
πνευματικού του έργου. Κατ' ακολουθίαν των
παραδοχών αυτών, η εκκαλουμένη απόφαση, που
απέρριψε τον προαναφερόμενο ισχυρισμό του
εναγομένου εκδοτικού οίκου, δεν έσφαλε περί την
εφαρμογή του νόμου και, συνεπώς, οι αντίστοιχοι

ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

27η σελίδα της υπ' αριθμ. 2165/2011 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

λόγοι της εφέσεως του τελευταίου (δεύτερος, κατά
το πρώτο σκέλος του και τρίτος), με τους οποίους
επαναφέρει τον ισχυρισμό του αυτό, είναι
απορριπτέοι ως αβάσιμοι.-

Από την εκτίμηση των ενόρκων
καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, που
εξετάσθηκαν ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου
και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την
εκκαλουμένη πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεώς του
και τα έγγραφα που επικαλούνται και νομίμως
προσκομίζουν οι διάδικοι για να χρησιμεύσουν
είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε ως
δικαστικά τεκμήρια, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Με
το άρθρο 75 του Ν. 2121/1993, όπως αυτό
τροποποιήθηκε με το άρθρο 20 του Ν. 2196/1994,
ιδρύθηκε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με την
επωνυμία ``Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας
της Ευρώπης-Θεσσαλονίκη 1997`` (ΟΠΠΕΘ '97), με
έδρα τη Θεσσαλονίκη και σκοπό την οργάνωση των
σχετικών πολιτιστικών εκδηλώσεων και την
κατασκευή των αναγκαίων έργων υποδομής, τα οποία
εντάχθηκαν σε μακροπρόθεσμο προγραμματισμό
πολεοδομικής αναπλάσεως και πολιτιστικής
αναπτύξεως της και της ευρυτέρας
περιοχής. Ο ενάγων, που είναι αρχιτέκτονας

μηχανικός και, στο χρόνο εκείνο,

)

επιλέχθηκε, ως εκ της ιδιότητός του αυτής, από τον προαναφερόμενο Οργανισμό ως σύμβουλος του Διοικητικού του Συμβουλίου σε ζητήματα αρχιτεκτονικής. Μετά την ολοκλήρωση της θητείας του ταύτης ο ενάγων συνέλαβε την ιδέα να συγκεντρώσει και αξιοποιήσει το κατάλληλο υλικό (χάρτες, σχέδια, φωτογραφίες κ.λ.π.) και μέσω αυτού να καταγράψει και τεκμηριώσει, με τη συνδρομή ειδικευμένων στις διάφορες πτυχές του όλου έργου επιστημόνων, τους μετασχηματισμούς που επήλθαν στο αστικό τοπίο της Θεσσαλονίκης μετά το σχεδιασμό και την υλοποίηση των αρχιτεκτονικών παρεμβάσεων που πραγματοποίησε ο άνω Οργανισμός. Κοινωνός της ιδέας αυτής κατέστη και ο Διευθύνων Σύμβουλος και, μετά τη λύση του, εκκαθαριστής του

, ο οποίος τη βρήκε πολύ ενδιαφέρουσα και προέτρεψε τον ενάγοντα να προχωρήσει, προκειμένου δε ο τελευταίος να υποβοηθηθεί στην υλοποίησή της, ώστε να εκδοθεί σε βιβλίο προς χρήση του άνω Οργανισμού και, ειδικότερα, προς το σκοπό όπως μέρος των αντιτύπων του διατηρηθεί

στο αρχείο του και τα υπόλοιπα διανεμηθούν παρ'
αυτού υπό μορφή αναμνηστικού δώρου σε σημαντικές
προσωπικότητες, ο ίδιος εισηγήθηκε στην
εκτελεστική επιτροπή του τη
χρηματοδότησή του, πρόταση που εγκρίθηκε και
κατ' ακολουθίαν της οποίας ο ενάγων έλαβε, σε
μεταγενέστερο, πάντως, χρόνο και δη την 30 - 1 -
2002, παρά του Οργανισμού αυτού και προς τον
προαναφερθέντα σκοπό το ποσόν των 4.425.000
δραχμών συμπεριλαμβανομένου και του αναλόγου ΦΠΑ
για τη ``συγγραφή και επιμέλεια του τόμου
- έργα και
μελέτες του . Για περαιτέρω
διευκόλυνση του ενάγοντος ο προαναφερόμενος του
παραχώρησε ελεύθερη πρόσβαση στο αρχείο της
τεχνικής υπηρεσίας και στα επιμέρους αρχεία του
άνω Οργανισμού. Μετά ταύτα ο ενάγων προχώρησε στην
ολοκλήρωση του έργου αυτού, που έλαβε τη μορφή
βιβλίου εννιάκοσίων (900) περίπου σελίδων, με τον
τίτλο `` -

και

``. Το ως άνω έργο αποτελεί πρωτότυπο
πνευματικό δημιούργημα, κατά τους όρους των
άρθρων 1 και 2 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993,

προστατευόμενο, μετά ταύτα, από τις διατάξεις του, αφού, ειδικότερα, με αυτό επιχειρείται, με μορφή προσιτή στις αισθήσεις, η έρευνα και καταγραφή με λόγο και εικόνα των μετασχηματισμών που επήλθαν στο αστικό τοπίο της μέσω των έργων, που είχαν σχεδιαστεί και υλοποιηθεί κατά την περίοδο που η πόλη διατέλεσε πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης και χαρακτηρίζεται από πρωτοτυπία, καθώς παρουσιάζει ατομική ιδιομορφία και δημιουργικό, χαρακτηριστικό της προσωπικότητας του δημιουργού, ύφος, που το αντιδιαστέλλει από τα ήδη γνωστά και αυτονόητα, με την επιλογή των κειμένων και του οπτικού υλικού, τη ρύθμισή τους για να σχηματιστεί η δημιουργική ιδέα, τη διευθέτηση και τον συνδυασμό μεταξύ τους και την προσαρμογή και εναρμόνιση του ενός μέρους με το άλλο, ώστε να απαρτίζουν ένα αρμονικό σύνολο. Πρόκειται δε για συλλογικό, κατά την προαναφερθείσα έννοια, έργο, που απαρτίσθηκε από αυτοτελείς συμβολές επιμέρους δημιουργών, ειδικευμένων, όπως προαναφέρθηκε, στις διάφορες πτυχές του όλου έργου του επιστημόνων, οι οποίες ενώθηκαν υπό το συντονισμό και την επιστημονική και πνευματική διεύθυνση του ενάγοντος σε ένα ενιαίο έργο, του οποίου η

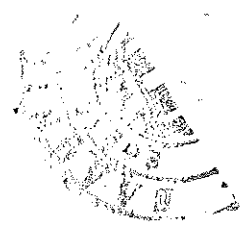
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Π

Σ

Σ

επιλογή, κατάταξη και γενικότερα διάρθρωση του υλικού το καθιστά έργο ποιοτικά διαφορετικό από το άθροισμα των μερών του. Ο ενάγων, ο οποίος είχε, κατά τα άνω, και την αρχική ιδέα, την οποία υλοποίησε με τη συγγραφή των περισσότερων κειμένων, τη συλλογή του οπτικού υλικού και τη διευθέτηση και ταξινόμηση αυτών μεταξύ τους, ούτως ώστε να απαρτίζουν ένα ενιαίο σύνολο, είναι ο πνευματικός δημιουργός του ως άνω έργου, αφού σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην αρχή, πρωτογενής δικαιούχος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο συλλογικό έργο, είναι το πρόσωπο που διευθύνει τις προσωπικές συμβολές των άλλων δημιουργών. Άλλωστε και στο ίδιο το βιβλίο τέθηκε το όνομα του ενάγοντος ως του προσώπου που είχε την σύλληψη της δημιουργίας του, αλλά και την επιμέλεια της εκδόσεώς του, ενώ περιέχεται στον πρόλογο και σημείωμα αυτού ως επιμελητή. Το πρωτότυπο του έργου αυτού, μετά την, κατά το έτος 2001, ολοκλήρωσή του, παρέδωσε ο ενάγων στον , χορηγώντας σε αυτόν προφορικά την άδεια να προχωρήσει στην, προς τον προαναφερόμενο αποκλειστικά σκοπό, έκδοσή του. Μετά πάροδο πέντε περίπου ετών και δη περί τα τέλη του έτους 2006 ο ενάγων δέχθηκε τηλεφώνημα

από υπάλληλο του τμήματος

, προκειμένου να συναινέσει
για την διανομή του άνω βιβλίου, ως
πανεπιστημιακού συγγράμματος, στους φοιτητές του
τμήματος. Εκ του γεγονότος αυτού αντιληφθείς ο
ενάγων ότι γίνεται, εν αγνοία του, εμπορική
εκμετάλλευση του πονήματός του, προήλθε σε
ενδελεχή διερεύνηση του όλου ζητήματος, εκ της
οποίας (ερεύνης), τελικώς, προέκυψαν τα ακόλουθα
περιστατικά, τα οποία και δεν αμφισβητούνται
μεταξύ των μερών: Με την υπ' αριθμ. 6/9/11-4-
2001 απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής του
εναγομένου

, που
εκδόθηκε μετά από εισήγηση του προέδρου της,
, αποφασίσθηκε η διενέργεια
ανοικτού διαγωνισμού για την παραγωγή, προβολή
και διακίνηση βιβλίου εννιάκοσίων περίπου
σελίδων, το οποίο δεν είναι άλλο από το
προαναφερόμενο πνευματικό δημιούργημα του
ενάγοντος. Στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ.
6/14/15-6-2001 απόφασή της, εκδοθείσα και πάλι
με εισήγηση του προέδρου της, αλλά και της
Επιτροπής Αξιολόγησης, η Εκτελεστική Επιτροπή
του προαναφερομένου - εναγομένου Οργανισμού

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αποφάσισε την ανάθεση για την παραγωγή, προβολή και διακίνηση του ενδίκου βιβλίου στην εναγομένη εκδοτική εταιρία. Μετά ταύτα μεταξύ των εναγομένων, νομίμως εκπροσωπούμενων, υπογράφηκε στις 2 - 8 - 2001 ``Σύμβαση ανάθεσης εκτύπωσης`` του εν λόγω βιβλίου, δυνάμει της οποίας η μεν εναγομένη εκδοτική εταιρεία ανέλαβε, αντί καταβλητέου παρά του αντισυμβαλλομένου της ανταλλάγματος εξ 21.000.000 δραχμών, την εκτύπωση, αναπαραγωγή και διακίνησή του, ο δε εναγόμενος Οργανισμός, ως αντιπαροχή για την προς την αντισυμβαλλομένη του εταιρεία καταβολή του ποσού αυτού και για την προς αυτή παραχώρηση της εκμεταλλεύσεως των πνευματικών δικαιωμάτων του ενδίκου έργου, τα οποία, σύμφωνα με ρητή αναφορά στο κείμενο της συμβάσεως, εφέρετο να έχει αποκλειστικά ο ίδιος, θα ελάμβανε αντάλλαγμα σε είδος και χρηματικό και, ειδικότερα, αφ' ενός χίλια διακόσια αντίτυπα του βιβλίου, αφ' ετέρου χρηματικό ποσό, ίσο προς ποσοστό 35% επί της τιμής πωλήσεως εκάστου βιβλίου, το οποίο και θα κατατίθετο ανά τρίμηνο στον τηρούμενο στην Τράπεζα Ελλάδος λογαριασμό του. Σε εκτέλεση της συμβάσεως αυτής η εναγομένη εκδοτική εταιρεία προχώρησε σε

εκτύπωση και αναπαραγωγή του ενδίκου βιβλίου σε
3.000 αντίτυπα, εκ των οποίων 1.200 παρέδωσε,
κατά τους όρους της μεταξύ τους συμβάσεως, στον
αντισυμβαλλόμενο της - εναγόμενο Οργανισμό, εκ
των δε υπολοίπων αριθμό οπωσδήποτε μεγαλύτερο
των χιλίων, που αναφέρει στην αγωγή του ο
ενάγων, διέθεσε, με μέση τιμή αυτή των 58 ευρώ
για καθένα, στο καταναλωτικό κοινό, κυρίως, και
στα πλαίσια συμβάσεων που κατήρτισε με αυτά, σε
Πανεπιστήμια της Χώρας, για να χρησιμεύσουν ως
διδασκτικό σύγγραμμα για τους φοιτητές των
. Με βάση τα
προαναφερόμενα πραγματικά περιστατικά και εν
όψει όσων στη μείζονα σκέψη αναφέρονται, είναι
πρόδηλο ότι οι εναγόμενοι, με τις κατά τα άνω,
συντονισμένες και αλληλοσυμπληρούμενες
ενέργειές τους προσέβαλαν, και δη παρανόμως και
υπαιτιώς, τόσο τα ηθικά, όσο και τα περιουσιακά
δίκαια του ενάγοντος πνευματικού δημιουργού επί
του ενδίκου βιβλίου. Ειδικότερα, η υπαιτιότητα
του εναγομένου Οργανισμού στην προσβολή αυτή
συνίσταται στο γεγονός ότι οικειοποιήθηκε τα
πνευματικά δικαιώματα επί του ενδίκου
πνευματικού δημιουργήματος, εν γνώσει των
νομίμων εκπροσώπων του ότι αυτά ανήκαν στον

ΟΜΟΛΟΓΗΤΟ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Handwritten mark or signature.

Handwritten signatures at the bottom of the page.

ενάγοντα και ουδέποτε είχαν αποκτηθεί παρά του
από μέρους τους εκπροσωπούμενου Οργανισμού,
δεδομένου ότι, όπως προαναφέρθηκε, ο τελευταίος,
ως νομικό πρόσωπο, μόνο δευτερογενώς μπορούσε να
είναι δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος
της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του
ενδίκου έργου και δη μόνον κατόπιν εγγράφου,
μεταξύ αυτού και του ενάγοντος - δημιουργού,
συμβάσεως, η οποία όμως, όπως ομολογείται,
ουδέποτε καταρτίσθηκε. Η εκ του συνόλου των
ισχυρισμών του προκύπτουσα θέση του
προαναφερομένου Οργανισμού ότι υπήρχε ταύτιση
μεταξύ αυτού και του , που, κατ' αυτόν,
κατείχε τα ένδικα δικαιώματα, παρίσταται εντελώς
ανεπέρειστος. Ειδικότερα, ο εναγόμενος
..

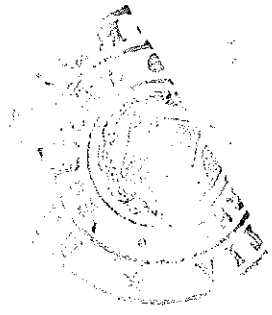
'' , που ιδρύθηκε με το
Ν. 1561/1985, είναι εντελώς διαφορετικό,
κατά την ίδρυση, το σκοπό και τους κανόνες
λειτουργίας, από τον προαναφερθέντα, ιδιωτικού
δικαίου, ..

'' και προδήλως και σε
κανένα χρονικό σημείο δεν ταυτίστηκε μ' αυτόν, εκ
μόνου του γεγονότος ότι στον κρίσιμο, εν
προκειμένω, χρόνο ο Πρόεδρος της Εκτελεστικής

αυτού Επιτροπής, , που, κατά
τα προαναφερόμενα, υποβοήθησε τον ενάγοντα στην
υλοποίηση του ενδίκου έργου, εισηγούμενος την
πράξ του χρηματοδότησή του και θέτοντας
στη διάθεσή του τα αρχεία του Οργανισμού αυτού,
ήταν, ταυτοχρόνως και σύμφωνα με τα
προαναφερόμενα, και ο εκκαθαριστής (μέχρι τη λύση
του Διευθύνων Σύμβουλος) του . Άλλωστε,
ούτε ο τελευταίος Οργανισμός υπήρξε δικαιούχος
του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής
ιδιοκτησίας επί του ενδίκου έργου, αφού ουδέποτε
καταρτίσθηκε μεταξύ αυτού και του ενάγοντος
δημιουργού οποιαδήποτε σχετική σύμβαση, δεν
μεταβάλλει δε τα πράγματα το γεγονός ότι ο ενάγων
παραχώρησε ατύπως στον , ως εδικοιούτο,
αφού η τήρηση του εγγράφου, εν προκειμένω, τύπου
ετέθη, κατά τα εν αρχή αναφερόμενα, υπέρ του
δημιουργού και μόνο, το δικαίωμα να εκδώσει το
ένδικο έργο, δεδομένου ότι, κατά τα
προαναφερόμενα, η συμφωνία δεν αφορούσε την
εμπορική εκμετάλλευσή του, αλλά την παραγωγή
περιορισμένου αριθμού αντιτύπων, που θα
διετίθεντο για τον ανωτέρω αναφερόμενο, μη
κερδοσκοπικό σκοπό. Μόνη, εξ άλλου, η οικονομική
συμβολή του στην παραγωγή του ενδίκου

πονήματος, με την καταβολή της κατά τα άνω
αμοιβής στον ενάγοντα για την συγγραφή και
επιμέλεια του βιβλίου, καθώς και η παραχώρηση
του υλικού από τα αρχεία του, ακόμη και αν
θεωρηθεί ότι το έργο αυτό δημιουργήθηκε στα
πλαίσια παραγγελίας του προς τον
ενάγοντα, δεν κατέστησε αυτόν, σύμφωνα με όσα
εκτενώς σχετικά αναφέρονται στην προηγηθείσα
νομική σκέψη, πρωτογενώς δικαιούχο των
δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί του
ενδίκου έργου, όπως υπολαμβάνουν οι εναγόμενοι,
δεδομένου ότι ο , ακόμη και ως
παραγγέλλον, μόνο δευτερογενώς δικαιούχος θα
μπορούσε να γίνει, με μεταβίβαση των σχετικών
εξουσιών από τον ενάγοντα που δέχθηκε και
εκτέλεσε την παραγγελία και ο οποίος είναι ο
πραγματικός δημιουργός του έργου, αφού, άλλωστε,
από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε ότι
ο άνω Οργανισμός είχε αποκλειστικά την
πρωτοβουλία στον πνευματικό τομέα, ενώ και το
γεγονός ότι μέρος του ενσωματωθέντος στο ένδικο
βιβλίο υλικού αντλήθηκε από τα αρχεία του, επίσης
δεν καθιστά αυτόν συμμετοχο των επ' αυτού
πνευματικών δικαιωμάτων (ΕφΘεσσ 1929/2007 Αρμ
2008 . 216). Και σε κάθε περίπτωση, μόνη η

συμβάσεως με τον δημιουργό, εν τούτοις δεν
επιμελήθηκαν να διακριβώσουν, πράγμα που ήταν
ευχερές, αν αληθώς ο αντισυμβαλλόμενός της είχε
τηρήσει την τοιαύτη κατά νόμο διαδικασία, αλλά,
επιδεικνύοντας βαρεία, για τις περιστάσεις,
αμέλεια, συμπεριφορά την οποία δεν αναιρεί το
γεγονός ότι αντισυμβαλλόμενος ήταν δημόσιος
φορέας, αφού η επιβαλλομένη από το νόμο
υποχρέωση επιμελείας πρέπει να επιδεικνύεται
πάντοτε και όχι κατά περίπτωση, προχώρησαν άνευ
ετέρου στην κατάρτιση της άνω μετ' αυτού
συμβάσεως και στην υλοποίησή της, βλάπτοντας,
μετά ταύτα, υπαιτίως τα πνευματικά δικαιώματα
του ενάγοντος δημιουργού επί του ενδίκου έργου.
Κατ' ακολουθίαν τούτων το πρωτοβάθμιο
Δικαστήριο, το οποίο έκρινε ότι δημιουργός του
ενδίκου έργου και δικαιούχος των επ' αυτού
πνευματικών δικαιωμάτων είναι ο ενάγων και, αφού
απέρριψε, υπό τις αυτές σκέψεις, τις ενστάσεις
και τους ισχυρισμούς των εναγομένων, με τους
οποίους αυτοί αρνήθηκαν το παράνομο και υπαίτιο
των κατά τα άνω ενεργειών τους, δέχθηκε,
ακολουθώς, ότι υπήρξε, υπό τις κατά τα άνω
περιστάσεις, παράνομη και υπαίτια προσβολή των
τοιούτων δικαιωμάτων του ενάγοντος επί του έργου

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

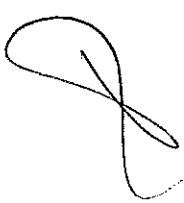
και, μετά ταύτα, αφ' ενός αναγνώρισε τον
ενάγοντα πνευματικό δημιουργό του άνω βιβλίου
και υποχρέωσε τους εναγομένους να άρουν την κατ'
αυτού προσβολή της οικειοποιήσεως των επ' αυτού
πνευματικών του δικαιωμάτων και να την
παραλείπουν στο μέλλον και αφ' ετέρου έκρινε
ότι, ως εκ των συντονισμένων και
αλληλοσυμπληρουμένων, ως άνω, παρανόμων
ενεργειών τους οι εναγόμενοι ευθύνονται σε
ολόκληρο έναντι αυτού (ενάγοντος) προς
αποζημίωσή του και χρηματική του ικανοποίηση
λόγω ηθικής βλάβης, δεν έσφαλε περί την εφαρμογή
του νόμου ούτε περί την εκτίμηση των αποδείξεων
και οι τ' αντίθετα υποστηρίζοντες λόγοι των
ενδίκων εφέσεων, τρίτος, τέταρτος και πέμπτος
αυτής του εκκαλούντος Οργανισμού και πρώτος,
τέταρτος και πέμπτος αυτής του εκκαλούντος
εκδοτικού οίκου, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Όπως και ανωτέρω αναφέρθηκε, η
ρύθμιση του άρθρου 65 παρ. 2 του ως άνω Ν.
2121/1993, που αναφέρεται στην αποζημίωση του
δημιουργού και την ικανοποίησή του λόγω ηθικής
βλάβης από την παράνομη προσβολή των δικαιωμάτων
του επί του πνευματικού του έργου, ενσωματώνει
στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας και των

συγγενικών δικαιωμάτων τις διατάξεις των άρθρων 914, 932, 59 και 60 του Α.Κ., χωρίς να αποκλείεται όμως και η συμπληρωματική εφαρμογή των λοιπών διατάξεων του ιδίου Κώδικα για τα ειδικότερα θέματα που μπορούν, στην περίπτωση αυτή, να προκύψουν, μεταξύ των οποίων και αυτή του άρθρου 937, κατά την οποία η παραγραφή των εν προκειμένω αξιώσεων, τόσο για αποζημίωση του δημιουργού, όσο και για χρηματική του ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, είναι πενταετής και αρχίζει αφότου ο παθών έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση (Εφαθ 885/2009 ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 2440/2006 ΕΛΛΑΔΗ 2008 . 584). Στην προκειμένη περίπτωση οι εκκαλούντες προέβαλαν πρωτοδίκως και επαναφέρουν με αντιστοίχους λόγους των ενδίκων εφέσεων τους τον απορριφθέντα με την εκκαλουμένη απόφαση ισχυρισμό τους ότι οι αγωγικές αξιώσεις υπέκυψαν στην από τη διάταξη του άρθρου 937 του Α.Κ. προβλεπομένη πενταετή παραγραφή, δεδομένου ότι το ένδικο βιβλίο εκδόθηκε και κυκλοφόρησε το έτος 2001, οπότε και έλαβε ο ενάγων γνώση περί πάντων των στοιχείων της προσβολής των δικαιωμάτων του, η δε ένδικη αγωγή ασκήθηκε το έτος 2008, δηλονότι μετά πάροδο χρονικού διαστήματος κατά πολύ υπερτέρου

ΕΣΟΤΗΘΗΚΕ
ΕΠΙΣΤΗΤΗΣ

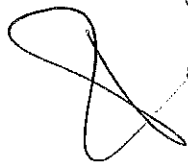
VP

της πενταετίας. Ο ισχυρισμός αυτός, κατά το μέρος που αναφέρεται στις αξιώσεις του ενάγοντος για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (αφού οι λοιπές αγωγικές αξιώσεις, μη εξαρτώμενες, άλλωστε, από υπαιτία, δηλονότι αδικοπρακτική, συμπεριφορά των εναγομένων, δεν υπόκεινται στην παραγραφή αυτή) είναι μεν νόμιμος, ως ένσταση στηριζόμενη στην προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 937 του Α.Κ., αποδεικνύεται όμως από τη συνεκτίμηση των κατά τα άνω αποδεικτικών στοιχείων ουσιαστικά αβάσιμος. Ειδικότερα, από τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνεται ο ήδη δια της ενδίκου αγωγής προβληθείς ισχυρισμός του ενάγοντος ότι, και με δεδομένο ότι το ένδικο βιβλίο διακινήθηκε κυρίως ως σύγγραμμα προς διανομή στα πανεπιστήμια της χώρας και όχι με προβολή του σε προθήκες βιβλιοπωλείων, έλαβε, αρχικά, γνώση της κυκλοφορίας του στο εμπόριο περί τα τέλη του έτους 2006, οπότε, όπως και ανωτέρω αναφέρεται, δέχθηκε τηλεφώνημα από υπάλληλο του τμήματος , προκειμένου να συναινέσει στη διανομή του στους φοιτητές του τμήματος αυτού, ως πανεπιστημιακού συγγράμματος, ενώ τα πλήρη στοιχεία της παρά των

εναγομένων υπαιτίας προσβολής των πνευματικών
δικαιωμάτων του διακρίβωσε σε μεταγενέστερο
χρόνο. Πλέον ειδικότερα, η κατάθεση του μάρτυρα
αποδείξεως, που αναφερόμενος στο κρίσιμο εν
προκειμένω γεγονός και επιβεβαιώνοντας τον κατά
τα άνω ισχυρισμό του ενάγοντος, καταθέτει ότι ο
ενάγων πληροφορήθηκε ``προσφάτως`` την εμπορική
εκμετάλλευση του πονήματός του, όχι μόνο δεν
αντικρούεται από τις καταθέσεις των μαρτύρων
ανταποδείξεως, εκ των οποίων μάλιστα ο προταθείς
από την εναγομένη εκδοτική εταιρεία δεν
αναφέρεται ποσώς στο ζήτημα αυτό, αλλά
επικυρώνεται από την κατάθεση του προταθέντος από
τον εναγόμενο Οργανισμό μάρτυρος, ο οποίος
καταθέτει επί λέξει, `` (ενάγων)
είπε ότι ήξερε ότι θα εκδοθεί (το ένδικο βιβλίο),
δεν ήξερε ότι θα γίνει εμπορικό. Το έμαθε τον
Φεβρουάριο του 2008`` και πιο κάτω, ``το έμαθε
από φίλο του στο ότι
πουλιέται το βιβλίο``. Εν όψει τούτων, το
πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλουμένη
απόφασή του έκρινε ότι το εν προκειμένω κρίσιμο
περιστατικό της γνώσεως του ενάγοντος των
στοιχείων της κατ' αυτού υπαιτίου, παρά των
εναγομένων, προσβολής των ενδίκων δικαιωμάτων του

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

δεν μπορεί να αναχθεί σε χρονικό σημείο προγενέστερο του τέλους του έτους 2006, με συνέπεια, μέχρι της, κατά μήνα Ιούνιο 2008, ασκήσεως της ενδίκου αγωγής, να μη έχει συμπληρωθεί ο χρόνος της επικαλουμένης παραγραφής, ο οποίος, σημειωτέον, διακοπείς με την έγερση της αγωγής αυτής, δεν συμπληρώθηκε σε κανένα ενδιάμεσο στάδιο της παρούσης δίκης και, ακολούθως, προσδιόρισε τα κονδύλια της αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποίησης του ενάγοντος στα ποσά των 40.600 και 3.000 ευρώ, για το ύψος των οποίων δεν προβάλλεται ειδικό παράπονο, δεν έσφαλε περί την εκτίμηση των αποδείξεων και οι τ' αντίθετα υποστηρίζοντες λόγοι των ενδίκων εφέσεων, δεύτερος αυτής του εκκαλούντος Οργανισμού και έκτος αυτής της εκκαλούσης εκδοτικής εταιρείας, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, όπως και οι ένδικες εφέσεις στο σύνολό τους, αφού δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι προς έρευνα. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου στον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας πρέπει, κατά παραδοχή του συναφούς αιτήματός του, να επιβληθούν σε βάρος των ηττωμένων εκκαλούντων (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

--- **Συνεκδικάζοντας**, αντιμωλία των διαδίκων,
τις υπ' αριθμ. καταθέσεως 372/2010 και 2094/2010
εφέσεις κατά της υπ' αριθμ. 35004/2009 οριστικής
αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Θεσσαλονίκης.-

--- **Δέχεται** αυτές τυπικά και τις απορρίπτει
κατ' ουσίαν.-

--- **Επιβάλλει** σε βάρος των εκκαλούντων τα
δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου στον παρόντα
βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσόν των
εννιακοσίων πενήντα (950,00) ευρώ.-

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στη Θεσσαλονίκη
στις 16 Δεκεμβρίου 2011, και δημοσιεύθηκε σε
έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του Δικαστηρίου στο
ακροατήριό του στις 22 Δεκεμβρίου 2011.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΦΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
Θεσσαλονίκη, 13/1/2011
Γραμματέας

Ναούμα Γραβα